

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎี

ในอดีตกาลนั้นบางยุคสมัย บางชนเผ่าพันธุ์ มนุษย์ใช้เครื่องมือ การสัก การวาด ลวดลายต่างๆลงบนผิวหนังตามร่างกาย เพื่อสร้างความดึงดูดใจต่อเทพเจ้าต่างๆ การแต่งแต้มและใช้กลิ่นเหล่านี้เชื่อว่ามีใช้เพื่อดึงดูดความสนใจขอ เทพเจ้าต่างๆต่อบุคคลที่ทำพิธีบูชาขัญ การวาดลวดลายตามตัวเพื่อการสู้รบ หรือ การล่า หรือ ในงานพิธีต่างๆแม้ในปัจจุบันพิธีกรรมเหล่านี้ยังคงปรากฏให้เห็นในชนเผ่าต่างๆ เช่น เผ่าซิงกู (Xingu) ในบราซิล พวกเขาใส่เสื้อผ้าเท่าที่จำเป็น แต่พวกเขาจะวาดลวดลายด้วยสีที่ได้จากธรรมชาติ แต่งแต้มตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เพื่อความสวยงามและเพื่อแสดงสัญลักษณ์บางอย่างภายในกลุ่ม นักรบคิคุยู (Kikuyu) ในเคนย่า ที่ใช้ซอส์กระบายสีวาดลวดลายตามตัวและใบหน้า หรือ ชนเผ่าอะบอริจินต์ ในออสเตรเลียที่ใช้สีขาวทาทั้งตัวเพราะความเชื่อว่าสีขาวเป็นสัญลักษณ์ของการกลับฟื้นคืนชีพในพิธีเต้นรำเพื่อการต่อสู้และการขอล่า ในอีกด้านหนึ่งมนุษย์ในสังคมเจริญแล้ว เครื่องมือและกลิ่นต่างๆเพื่อใช้ให้กลิ่นโชยพัดไปยังสวรรค์ ล่องลอยเหล่าเทพเจ้า เชื่อเชิญให้มารับฟังรับฟังคำร้องขอของมนุษย์ สังคมในปัจจุบันมีความสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เครื่องสำอางก็ได้ถูกดัดเข้ามาใช้เพื่อประโยชน์ในทางโลกมากขึ้น จากที่เพื่อใช้สร้างความประทับใจ ดึงดูดจากเหล่าเทพเจ้า มนุษย์ก็นำมาใช้สร้างความประทับใจ ดึงดูดใจในหมู่มนุษย์ด้วยกันเอง เครื่องสำอาง หรือ เครื่องหอมต่างๆ ทำให้การคบค้าของมนุษย์มีความรื่นรมย์ยิ่งขึ้น และมีอิทธิพลต่อผู้คนในปัจจุบัน

จากที่เกริ่นมา ใบหน้าของมนุษย์จึงเป็นสิ่งอย่างหนึ่ง ซึ่งจากแนวคิดของ ดร.มาร์แชล แมคลูฮัน ได้กล่าวว่า สื่อก็คือสาร (Medium is a Message) ดังนั้นการแต่งหน้าที่ใช้ใบหน้าที่ของมนุษย์ก็อาจกล่าวได้ว่าเป็นสารอย่างหนึ่งเช่นกัน

เมื่อกล่าวถึงการสื่อสาร หลักการสำคัญๆที่ทราบกันดีว่าจะเกิดการสื่อสารได้เมื่อมีองค์ประกอบคือ ผู้ส่งสาร สาร ช่องทางการสื่อสาร และผู้รับสาร การที่จะทำให้อาหารที่ส่งไปนั้นจะประสบผลสำเร็จได้นั้นช่องทางหรือสื่อกลาง (Medium) เป็นองค์ประกอบสำคัญที่เราไม่ควรมองข้าม ในอดีตนั้นองค์ประกอบในส่วนนี้มักไม่ได้รับความสนใจที่จะศึกษาเพราะสาเหตุที่คิดว่ามันไม่มีเนื้อหาให้ศึกษาหรือคิดว่ามันไม่อาจก่อให้เกิดผลกระทบใดๆ แต่ ดร.มาร์แชลล์ แมคลูฮัน นักวิเคราะห์ชาวแคนาดากลับไม่ได้คิดเช่นนั้น เพราะสำหรับเขาแล้ว สื่อกลางก็คือสาร ในทัศนคติของแมคลูฮันนั้นเหตุที่สื่อเป็นสารได้เนื่องจากว่า สื่อเป็นตัวกำหนดรูปร่าง ควบคุมขนาดและรูปแบบของการสมาคมและการกระทำของมนุษย์ การ

ที่เราส่งสารอะไรออกไปนั้นผู้กำหนดสารที่แท้จริงนั้นคือสื่อกลางไม่ใช่ผู้ส่งสารเพราะผู้ส่งสารต้องพยายามหาวิธีส่งสารให้เข้ากับสื่อที่จะใช้เพื่อก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด เช่นการที่เราส่งสารให้ผู้รับสื่อทางวิทยุผู้ส่งต้องเข้าใจถึงธรรมชาติของสื่อที่สื่อได้เฉพาะเสียง การถ่ายทอดด้วยเสียงเพียงอย่างเดียวให้ผู้ฟังเข้าใจได้มากที่สุด มาติดตามที่สุด ผู้ส่งต้องส่งสารอย่างไร วิธีใดนั้นต้องพิจารณาให้เหมาะสมเพื่อให้สารนี้ ดัง ได้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ในความเป็นจริง เราไม่อาจมองเห็นสารในสื่อกลางเพราะตัวเนื้อหา ของสื่อ

(content) ลวงเราไม่ให้มองเห็นบุคลิกที่แท้จริงของสื่อและทำให้เราคิดว่าสื่อที่ไม่มีเนื้อหาเปรียบเหมือนหลอดไฟที่เรามองมันเป็นเพียงหลอดไฟที่ไม่มีอะไรจนกระทั่งมันถูกนำไปสะกดเป็นชื่อ เป็นข้อความ หรือเป็นรูปภาพ เราก็จะเกิดความสนใจขึ้นแต่เป็นความสนใจที่ต้องการจะทราบว่า เนื้อหา ของข้อความนั้นคืออะไร ลักษณะเช่นนี้เปรียบเหมือนกับว่าผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับการสื่อสารให้ความสนใจแต่เพียงเนื้อหาที่ถูกส่งผ่านสื่อกลางเท่านั้นโดยไม่ได้สนใจศึกษาตัวสื่อกลางเลยซึ่งการมองข้ามเช่นนี้อาจทำศึกษานั้นล้มเหลวได้

สื่อกลาง ตามแนวคิดของแมคลูฮันนั้นไม่ได้จำกัดเพียงแค่อุปกรณ์ที่ใช้สื่อสาร อย่างวิทยุ โทรทัศน์ โทรศัพท์ เท่านั้นสำหรับเขาแล้ว

สื่อ หมายถึงสื่อกลางทั้งหลายที่ใช้ในสื่อสารมวลชนและยังรวมไปถึงสิ่งใดๆก็ตามที่ช่วยขยายสมรรถนะหรือประสาทสัมผัสของมนุษย์ เช่น กรณีของหลอดไฟที่เป็นสื่อเพราะมันช่วยขยายสมรรถนะการมองเห็นของมนุษย์ให้สามารถเห็นได้โดยไม่ต้องมีแสงอาทิตย์ ทำให้ความหมายกลางวัน กลางคืน สำหรับการมองลดลง

สาร หมายถึงเนื้อหาความคิดที่เป็นวัจนภาษาใดๆของสื่อและยังขยายไปสู่ความหมายที่ว่าสารคือตัวเปลี่ยนแปลงหรืออัตราความเร็วหรือรูปแบบที่นำไปสู่เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์

เช่น ทางรถไฟ สำหรับแมคลูฮันแล้วหมายถึงการขยายความเกี่ยวกับหน้าที่ของมนุษย์ยุคก่อนที่ทางรถไฟ ไม่ใช่เป็นสิ่งที่แสดงถึงการเคลื่อนไหวหรือการขนส่ง หรือล้อรถไฟ หรือถนน ในสังคมของมนุษย์ แต่เป็นตัวเร่งหรือขยายของขนาดของหน้าที่ของมนุษย์ยุคที่ผ่าน มา ได้สร้างสรรค์ ความเป็นรูปแบบของสังคมเมืองและรูปแบบของงานและความสะดวกสบายนั้นคือมันเป็นตัวที่นำความเจริญสู่สังคม

สื่อในความหมายตามแนวคิดนี้ขยายไปถึงเทคโนโลยีใดๆก็ตามที่มีผลกระทบต่อสังคมมนุษย์หรือในอีกแง่หนึ่งคือผลกระทบสังคมที่เป็นผลมาจากการกระทำของการสื่อสารใดๆและระหว่างตัวมันเองเกิดปฏิสัมพันธ์กับสื่ออื่นๆที่อยู่นอกเหนือจากกระบวนการสร้าง

รูปแบบของสื่อได้เปลี่ยนแปลงเนื้อหาของประสบการณ์ของมนุษย์เราและสังคมเรา และในท้ายที่สุดอิทธิพลของมันก็จะมีความสำคัญมากกว่าเนื้อหาที่ถูกส่งมาจากสาร เพราะเนื้อหาไม่ใช่สิ่งสำคัญแต่สิ่งสำคัญคือผลกระทบของสื่อกลางที่มาจากรูปแบบของตัวมันเอง การที่กล่าวว่า สื่อกลางก็คือสารนั้นก็เพราะว่า ตัวสื่อกลางจะเป็นตัวที่สร้างรูปร่างและควบคุมขนาดและรูปแบบการสมาคมและการกระทำของมนุษย์ในสังคม

จากแนวคิดนี้มองได้ว่า สื่อเป็นส่วนขยายของประสาทสัมผัสต่างๆของการทำงานของมนุษย์ ล้อรถ เป็นส่วนขยายของเท้า หลอดไฟเป็นสิ่งขยายความสามารถการมองเห็นของมนุษย์ เสื้อผ้าเป็นตัวขยายความสามารถของผิวหนัง นอกเหนือที่ใช้ห่อหุ้มร่างกาย โทรศัพท์เป็นสื่อโทรศัพท์ที่ทำให้มนุษย์ที่ถูกแยกโดดเดี่ยวจากสังคมอุตสาหกรรมให้กลับเข้ามาเป็นลักษณะแบบสังคมดั้งเดิมที่เป็นกลุ่ม (Tribal Man) สื่อไฟฟ้าต่างๆ ขยายระบบประสาทส่วนกลางและทำให้มนุษย์กลายเป็นสังคมแบบ Global Village

ดังนั้นการแต่งหน้าอาจกล่าวได้ว่าเป็นสื่อที่ขยายความรู้สึกภายในทางด้านจิตใจของมนุษย์ออกทางใบหน้าซึ่งเป็นภาพลักษณ์ภายนอก การแต่งหน้าก็เหมือนการสวมหน้ากากที่มนุษย์เพื่อปกปิดตัวตนที่แท้จริงและสามารถเปลี่ยนแปลงบทบาทของตนไปพร้อมกับหน้ากากที่ตนสวมใส่เช่นกัน รูปแบบการแต่งหน้าในลักษณะต่างๆที่ถูกคิดขึ้นเปรียบเหมือนเสื้อผ้าที่มีไว้ให้เลือกสวมใส่ในแต่ละกาลเทศะเพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่แต่ละคนต้องการเป็นหรือเพื่อใช้เป็นเครื่องยืนยันให้กับตนเองในบทบาทที่เป็นอยู่ของตน

Jean Baudrillard (1993,117) กล่าวถึงการแต่งหน้าและแฟชั่นซึ่งทั้งสองส่วนต่างก็มีความสัมพันธ์กัน ไว้ว่า

แฟชั่นและการแต่งหน้า ในขณะเดียวกัน มีฐานะเป็น การปลดปล่อยของมิติทางด้านความคิดนึก ทั้งนี้เพราะแฟชั่น และการแต่งหน้าไม่ได้สร้างการค้นพบสิ่งใหม่ หรือ การเปลี่ยนแปลงที่เป็นการค้นพบใหม่ เกี่ยวกับร่างกายของมนุษย์ แต่ทั้งสองส่วนเป็นตัวที่นำไปสู่หรือทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่เป็นตรรกะของร่างกายมนุษย์ในขบวนการทางด้านประวัติศาสตร์ของสังคมที่พวกเขาอยู่อาศัย มันนำไปสู่สถานภาพที่ทันสมัยของร่างกายมนุษย์ ในความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจการเมืองด้วยตัวของมันเอง

จากข้อความส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าการแต่งหน้าโดยตัวมันเองแล้วนั้นไม่ใช่เพียงการแต่งแต้มสีส้น หากในทางหนึ่งกลับเป็นเครื่องมือที่มนุษย์นำมา ใช้ปลดปล่อยความรู้สึกนึกคิด ซึ่งส่วนนี้ย่อมมีความเกี่ยวพันกับความรู้สึกทางด้านจิตใจของมนุษย์

Jean Lie'bault จาก Trois Livres De L'embellissement et Ornement du corps humain (อ้างใน Jamie Shallack , 1973 , 27) ได้แนะนำความสำคัญทางด้านจิตใจของหน้ากากเครื่องสำอาง (The Cosmetic Mask) ว่า

“ ใบหน้าที่เรารู้จักไม่ใช่เฉพาะเรื่องของความสวยงาม ความหน้าเกลียด ของร่างกายทั้งหมดแต่ยังเป็นความรู้สึกทางด้านจิตวิญญาณ ความดี ความเลว ความน่าเกลียด ความสวยงาม ได้มากเท่าๆกัน ในใบหน้านั้น ความรู้สึกทางจิตวิญญาณทั้งหลาย ได้ตีพิมพ์สัญลักษณ์และตัวแสดงความหมายของประเด็นบางอย่างเหมือนกับหน้าบทมิ้นาฟิกาที่ถูกสวมใส่ด้วยหน้าของจำนวนชั่วโมง มีวงล้อและการเคลื่อนไหวซ่อนอยู่ภายใน ดังเช่น ใบหน้า ที่เด่นชัดอย่างมากท่ามกลางส่วนต่างๆของร่างกาย ที่ความสวย ความสง่างาม และความอ่อนโยนได้อาศัยอยู่ “

Jamil Shallack ได้กล่าวเสริมว่า (1997, 27) ใบหน้าเป็นตัวแสดงจิตใจ จึงควรต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษในการเน้นความสำคัญ ของการแสดงจิตวิญญาณเหล่านั้นที่ใบหน้าได้ สร้างขึ้น เครื่องสำอางและการแต่งหน้า จึงควรถูกนำเข้ามาใช้ในการเน้นย้ำความหมายเหล่านั้น

เมื่อใบหน้าเป็นสื่อหนึ่ง ใบหน้าก็เป็นเครื่องมือหนึ่งที่มนุษย์เราใช้สร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ด้วยกันด้วยการแต่งหน้าสามารถสร้างหรือใช้แสดงความหมายบางอย่างได้ เช่นการแต่งหน้าที่ต้องสร้างลวดลายเฉพาะเป็นพิเศษใช้ในวันแต่งงานเท่านั้นของแอฟริกาเหนือ หรือ การแต่งหน้าที่ถูกสร้างขึ้นมาสื่อรบทาบบางอย่างในละคร อย่างในเรื่องของผีซึ่งในทางสัญลักษณ์แล้วตัวหมายและตัวหมายถึงมีความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ปีศาจหรือนางฟ้าถูกสร้างขึ้นมาโดยไม่ต้องมีตัวอ้างอิง เป็นภาพนิมิตร (simulacrum) บรรยายากหรือความหมายที่ปรากฏในสื่อก็ไม่ถูกจำกัดเพียงปัจจุบันมนุษย์ท่องไปมาจนไม่มีขอบเขตของกาลเวลาอีกต่อไป การแต่งหน้าในปัจจุบันก็ได้รับลักษณะเหล่านี้ เป็นความคลั่งจองกับแนวคิดที่ถูกเรียกว่า แนวคิดยุคหลังสมัยใหม่ (Postmodernist)

แนวคิดยุคหลังสมัยใหม่ : การเกิดภาพนิมิต (Simulacrum)

แนวคิดยุคหลังสมัยใหม่ เริ่มถูกนำมาใช้เรียกในยุคต้นทศวรรษที่ 60 ในด้านวรรณกรรม ความคิดทางสังคม เศรษฐศาสตร์และทางศาสนา ึ่งต่อมาแนวคิดนี้ได้รับการพัฒนาอย่างจริงจังในช่วงทศวรรษที่ 70 โดยเฉพาะในด้านวรรณกรรม และสถาปัตยกรรม แต่แนวคิดนี้ก็ไม่ได้ถูกจำกัดเพียงเท่านั้นหากก็แพร่หลายจนเป็นที่รู้จักทั่วไปไม่ใช่เพียงเฉพาะสาขาใดโดยเฉพาะ

Jean Baudrillard เป็นนักคิดทฤษฎีสายนี้ที่ผลงานของเขาเป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับอย่างมากได้แสดงความคิดว่า ยุคหลังสมัยใหม่นี้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสัญญาณและการสูญเสียความจริง ที่เกิดในสังคมทุนนิยมว่า ผู้บริโภคไม่ได้บริโภคเพียงแค่ ผลิตภัณฑ์เท่านั้นและในเชิงสัญญาณตัวหมายก็เป็นมากกว่าตัวหมายถึง ความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีทำให้เกิดการผลิตซ้ำทางสื่อมากมายเป็นที่มาของการลอกเลียนแบบ ซึ่งในความคิดของโบดริยาร์ดนั้น ยุคของการลอกเลียนแบบนี้ความจริงได้จากไปเหลือเพียงการปรากฏอยู่ ในโลกภายนอกไม่มีอะไรจริงที่สัญญาณจะสามารถอ้างอิงได้อีกต่อไป มันเป็นการระเบิดภายในของภาพลักษณ์และความเป็นจริง(Implosion of image and reality) ว่า มันนำไปสู่การลอกเลียนแบบที่ไม่มีขอบเขตของความเหนือจริง

การลอกเลียนแบบ (Simulation) การลอกเลียนแบบเป็นการแสดงปรากฏการณ์และระบบทางกายภาพด้วยการจำลองแบบทำให้ผู้ดูได้มีโอกาสสัมผัสหรือรู้สึกกับเหตุการณ์นั้นๆได้โดยไม่จำเป็นต้องสนใจตัวตนจริงอันสัมผัสได้ของสิ่งเหล่านั้น การเลียนแบบนี้จะให้ความสนใจกับแบบจำลอง ทำให้ความจริงที่เป็นกรอบอ้างอิงเดิมเลือนหายไป จากระบบสัญญาณแบบเดิมที่เมื่อมีตัวหมาย (signifier) อันเป็นรูปปรากฏทางกายภาพของสัญญาณ ก็ต้องมี ตัวหมายถึง (signified) ซึ่งเป็นจินตภาพหรือภาพในจิตใจของเราที่มีต่อสิ่งนั้นๆ ได้เปลี่ยนแปลงไป กลายเป็นระบบสัญญาณที่เปลี่ยนไปเกิดกระบวนการสร้างความหมายด้วยตัวของมันเอง สัญญาณไม่ได้ทำหน้าที่เชื่อมโยงหรือเป็นตัวแทนสิ่งใดสิ่งหนึ่งอีกต่อไป ความหมายทุกอย่างสามารถผลิตได้ด้วยตัวของมันเอง แนวคิดเกี่ยวกับความหมายจึงหายไป ในโลกที่มีสื่อเป็นตัวครอบงำเช่นนี้สื่อจะทำหน้าที่สร้างภาพลักษณ์ให้กับความเป็นจริงขึ้นมาใหม่ การลอกเลียนแบบที่เป็นการจำลองมาจากลักษณะที่ไม่ใช่วัตถุจริงนี้ทำให้ความจริงแท้ค่อยๆสูญหายไปดังนั้นเมื่อไม่มีเส้นแบ่งกันระหว่าง ความเหนือจริงและจินตนาการแล้วก็ไม่จำเป็นต้องค้นหาความจริงอีกต่อไป

โบดริยาร์ดยกตัวอย่างเรื่อง การเกิดภาพจำลองของพระเจ้า (God) สัญลักษณ์ที่แสดงความเป็นพระเจ้าได้ถูกจำลองขึ้นมา ส่งผลให้สัญลักษณ์ที่ถูกใช้เพื่อแสดงถึงความมีอยู่ของพระเจ้าถูกทำให้ลดลง เพราะพระเจ้าสามารถแสดงตัวเองได้แล้ว การใช้สัญลักษณ์เพื่อแลกเปลี่ยนความหมายของพระเจ้าจึงไม่จำเป็นอีกต่อไป คงเหลือไว้แต่ภาพนิมิต (Simulacrum) ที่กว้างใหญ่ ที่สามารถแลกเปลี่ยนความหมายได้โดยตัวของมันเอง ซึ่งไม่ต้องถูกรบกวนจากวงจรรอ้างอิง หรือตัวอ้างอิง (Circumference / Reference)

โบดริยาร์ดแสดงความคิดในด้านการพัฒนาการเกิดขึ้นของภาพนิมิตในปัจจุบัน ว่ามีลำดับการเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ดังต่อไปนี้

1. ยุคก่อนสมัยใหม่ (Early Modernity) เป็นช่วงตั้งแต่ยุค Renaissance ถึงช่วงยุค Classic ซึ่งก่อนหน้ายุคนั้นนั้น เป็นช่วงของระบบศักดินา (Feudalism) ผู้คนในสังคมถูกกำหนดให้อยู่ในพื้นที่เฉพาะทางระดับสังคม ซึ่งปราศจากความเท่าเทียมกันและการเคลื่อนไหวทางชนชั้นก็เป็นไปได้ยาก เนื่องจากบทลงโทษของผู้ที่ออกนอกกลุ่มของสังคมนั้นป่าเถื่อนและรุนแรง แต่ระบบนี้ได้ถูกทำลายลงจากการเกิดขึ้นของคนชนชั้นกลางที่เริ่มมีอำนาจทางสังคมมากขึ้น

การเกิดภาพนิมิตในยุคนี้เป็นการลอกเลียนแบบจากความมีอยู่จริง ศิลปะที่เกิดขึ้นเลียนแบบจากชีวิตจริง

2. ยุคสมัยใหม่ (Modernity) เป็นช่วงหลังการปฏิวัติอุตสาหกรรม เป็นยุครุ่งเรืองของคนชนชั้นกลาง ระบบอุตสาหกรรมก่อให้เกิดลักษณะการผลิตจำนวนมาก และเมื่อต่อมาเกิดการปฏิวัติทางเทคโนโลยี การผลิตซ้ำ (Reproduction) ได้เข้ามาแทนที่การผลิตแบบอุตสาหกรรม กลายเป็นรูปแบบการผลิตซ้ำอุตสาหกรรม (Mass reproduction) เป็นการผลิตซ้ำอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ลักษณะการลอกเลียนแบบจากความมีอยู่จริงในช่วงต้นๆ เช่นละคร และภาพวาดเหมือนจริง ได้ถูกแทนที่ด้วยลักษณะการผลิตซ้ำ อย่างภาพถ่ายและภาพยนตร์ การเกิดภาพนิมิตในยุคนี้ครอบคลุมการไม่มีอยู่ของความเป็นจริงด้วยการผลิตซ้ำ

3. ยุคหลังสมัยใหม่ (Postmodernity) ในยุคนี้เกิดช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ทฤษฎีพื้นฐานของระบบอำนาจถูกแทนที่จากแนวคิดการเมืองและเศรษฐกิจแบบมาร์กซิส ไปสู่แนวคิดแบบโครงสร้างของสัญลักษณ์วิทยา สิ่งที่มีมาร์กเคยกล่าวว่าเป็นส่วนที่ไม่จำเป็นต่อ

ประเทศ อย่างเช่น โฆษณา , สื่อ , การให้ข่าวสาร , และการติดต่อสื่อสารแบบเครือข่าย กลับกลายเป็นส่วนที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับยุคนี้

ลักษณะมูลค่าการใช้ของสินค้า และการผลิตซ้ำ ถูกแทนที่โดยแบบจำลอง , รหัส, ภาพนิมิต, และภาพจำลองเหนือจริง ในสื่อ และสังคมบริโภค ผู้คนถูกยึดติดกับภาพลักษณ์ ภาพนิมิต ที่มีความสัมพันธ์น้อยลงไปเรื่อยๆกับสิ่งภายนอกและความเป็นจริงภายนอก ในยุคนี้มีแนวโน้มที่จะสร้างทุกอย่างเป็นภาพนิมิต ซึ่งโบดริยาร์ดหมายถึงโลกที่เราอยู่เป็นโลกของการลอกเลียนแบบ การดำรงอยู่ของมันไม่มีความจริงแท้ดั้งเดิม ไม่มีความเป็นจริงภายนอก ความจริงได้ผสมผสานกับจินตนาการจนเกิดภาพนิมิตที่ไม่ต้องการอ้างอิงกับสิ่งใด

Geham Viderman ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของภาพนิมิต (อ้างใน Louis A. Sass Z ,1992 ,177) ในขั้นการเกิดภาพมายานิมิตนั้น ภาพลักษณ์หรือความเป็นจริงได้จากไป ไม่มีการอ้างอิงกับความเป็นจริงใดๆ เป็นภาพลักษณ์ที่ไม่มีตัวอ้างอิงดั้งเดิม

Richad Appignanesi และ Chris Garrett กล่าวถึงการเกิด ภาพนิมิตว่า (1995,55)ภาพนิมิต ถูกทำให้เกิดขึ้นเมื่อสถานะของความแตกต่างระหว่างการแสดง (Representation) และ ความเป็นจริง (Reality) ระหว่างสัญลักษณ์และสิ่งที่มีตัวตนอ้างอิงในโลกแห่งความจริงถูกทำให้หายไป ขอบเขตระหว่างโลกศิลปะและความเป็นจริงถูกพังทลายเข้าไปสู่วงจรของโลกภาพนิมิต

การลอกเลียนแบบและมีส่วนสัมพันธ์อย่าง มากต่อสุนทรีย์ของชีวิต ในยุคหลังสมัยใหม่การลอกเลียนแบบก่อให้เกิดสุนทรีย์ของมวลชน ขึ้นทุกอย่างตกอยู่ภายใต้สัญลักษณ์ของศิลปะ นิยามของศิลปะขึ้นอยู่กับการรับรู้เชิงอัตวิสัย สิ่งต่างๆในชีวิตประจำวันของเรา ล้วนกลายเป็นศิลปะที่เรามีความพึงพอใจกับมันได้ ความงามของ ศิลปะเกิดขึ้นได้ง่าย ขึ้นอยู่กับทัศนคติและความเต็มใจของผู้ดูผู้ชมว่า จะมองสิ่งนั้นๆเป็นศิลปะหรือไม่ เช่น การแต่งหน้าเพื่อแสดงบทบาทของ ยักษ์ กิณี นางฟ้า หรือผีฟ้า เป็นต้น

สื่อในปัจจุบันสามารถทำให้ทุกสิ่งปรากฏมองเห็นเป็นรูปธรรมได้เรื่องสาธารณชนกลายเป็นเรื่องส่วนตัว เรื่องส่วนตัวกลายเป็นเรื่องสาธารณะ ทุกสิ่งทุกอย่างถ่ายทอดออกมาเป็นภาพได้หมดแม้แต่ความฝันจินตนาการที่ไม่มีตัวตนก็สามารถสร้างเป็นภาพออกมาได้

โบดริยาร์ด ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างกายของมนุษย์ ในส่วนที่สัมพันธ์กับการแต่งหน้าไว้ว่า (1993,103) การระบายสีหน้า และการแต่งหน้า (Facepaint & make-

โบดริยาร์ด ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างกายของมนุษย์ ในส่วนที่สัมพันธ์กับการแต่งหน้าไว้ว่า (1993,103) การระบายสีหน้า และการแต่งหน้า (Facepaint & make-up) เป็นสิ่งเหนือชั้นในคลังอาวุธของการเสริมสร้างลักษณะโครงสร้างของรูปร่าง คำกล่าวถึงการทาปาก เป็นการแสดงถึงสัญญาณอำนาจของการสืบพันธุ์ของธรรมชาติ การแต่งแต้มปากไม่ใช่เพื่อใช้ในการพูด การกิน การอาเจียน การจูบ การระบายสีปากเหมือนเครื่องประดับเพชรพลอย สร้างความน่าหลงใหล แต่เป็นสัญญาณของเทียมซึ่งสามารถใช้เป็นการแลกเปลี่ยนทางคุณค่าที่สัมพันธ์กับสัญญาณทางเพศ

อย่างไรก็ตามการสื่อความหมายด้วยภาพนิมิตในงานแต่งหน้านั้นเป็นการสร้างบุคลิกภาพให้ผู้ถูกแต่ง ผู้รับสารจะสามารถเข้าใจความหมายหรือไม่ การตีความหมายจำเป็นต้องเข้าใจ รหัส (Code) ซึ่งการแต่งหน้าถือว่าเป็นรูปแบบการส่งสัญญาณในลักษณะของรูปแบบตัวแทน (Representation Code) เป็นรหัสที่สามารถทำหน้าที่อ้างอิงถึงสิ่งที่นอกเหนือจากตัวของมันเอง เป็นการย้ายความหมายจากของสิ่งหนึ่งไปปรากฏอยู่บนอีกสิ่งหนึ่งซึ่งให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างสารกับสิ่งที่อ้างอิง และสามารถให้ข้อมูลความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่ได้อยู่ที่เป็นเชิงนามธรรมได้

ในการสร้างสารด้วยการแต่งหน้านั้นผู้ที่ทำหน้าที่ในการส่งสารที่สำคัญคือ ช่างแต่งหน้า ซึ่งจะเป็นบุคคลที่รับหน้าที่แปรเปลี่ยนความคิดให้เป็นสื่อการแต่งหน้า ดังนั้น ในฐานะที่เป็นการทำงานทางสื่อโทรทัศน์จึงน่าสนใจว่าการสื่อความหมายของช่างเหล่านี้มีข้อจำกัดและอิสระทางความคิดสร้างสรรค์อย่างไร

แนวคิดเกี่ยวกับการทฤษฎี PLAY THEORY

Play Theory เป็นแนวคิดที่William Stephenson พัฒนาในช่วงทศวรรษ 1950 และ 1960 ทฤษฎีนี้มีข้อสันนิษฐานที่สำคัญอยู่สองส่วน

ส่วนแรก Stephenson มองว่า มนุษย์มีปฏิสัมพันธ์กับสื่อกันอยู่สองทาง ทางที่หนึ่งคือ การควบคุมจากทางสังคม (Social Control) ส่วนนี้เป็นการควบคุมที่เกิดจากปัจจัยภายนอก ที่ก่อให้เกิดความเชื่อและการให้คุณค่าบางอย่างภายในมนุษย์เรา ซึ่งคุณค่าเหล่านี้มีความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับ เรื่องราวภายในสังคมที่มนุษย์อาศัย เช่น เรื่องศาสนา เรื่องวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องการปรับตัวให้เข้ากับสถานะทางการเมือง และ

อีกทางหนึ่งนั้น Stephenson มองว่า ปฏิสัมพันธ์อีกด้านหนึ่งคือ ความคิดสร้างสรรค์ (Convergent Selectivity) ส่วนนี้เป็ เกิดชีวิตใหม่ๆ ที่เป็นสิ่งที่นิยมในชั่วขณะหนึ่ง และเป็นสิ่งที่เราคิดหรือจินตนาการขึ้นมาเองมันเป็นแนวทางให้เราได้มีโอกาสปลดปล่อยและแสดงความเป็นตัวของตัวเอง เป็นส่วนที่สร้าง ความพึงพอใจให้แก่ตนเองและเป็นอิสระจากการควบคุมทางด้านสังคม

ในข้อสันนิษฐานส่วนที่สองนั้น Stephenson กล่าวว่า ผู้คนจะมองหาความพึงพอใจในการสื่อสาร ซึ่งถือว่ามีส่วนของการเล่น (PLAY) เป็นการ เล่นเชิงจิตวิสัย (Subjective Play) เช่น การบริโภคสื่อ เป็นความพึงพอใจทางด้านจิตวิสัยซึ่งส่วนนี้นั้นโยงใยสัมพันธ์กับการเล่น ซึ่งเป็นกิจกรรมอิสระ เป็นความพึงพอใจที่ได้รับ เป็นการก้าวออกจากโลกของหน้าที่และความรับผิดชอบ มันไม่จริง ไม่ใช่งานหนักหรือภาระทางจริยธรรม เป็นความพึงพอใจทางการสื่อสาร

(Communication Pleasure) ทำให้เราสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข การใช้เหตุผลในการตัดสินใจเป็นเหตุผลส่วนตัวของแต่ละบุคคล และเป็นการใช้เหตุผลที่ไม่จำเป็นต้องมีหลักการเพราะเกิดจากความต้องการหรือความคิดทางด้านความรู้สึกเป็นสำคัญ ส่วนการเล่นนี้ เป็นส่วนที่แยกออกจากการทำงาน (WORK) อันเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับเชื่อมโยง ความเป็นจริงการเลี้ยงชีพ การผลิตผล การทำงานเป็นส่วนที่ไม่น่าพึงพอใจ เป็นเรื่องที่ต้องทำ เป็นการบังคับ การใช้เหตุผลในส่วนนี้ จำเป็นต้องใช้การตัดสินใจที่คำนึงถึงความสมเหตุสมผล ที่ตนเองไม่สามารถกำหนดขึ้นได้ตามความรู้สึกอย่างอิสระ

Stephenson พูดถึงงานในสื่อมวลชนว่า เป็นความเกี่ยวข้องกันทั้งสองส่วน เพราะในงานสื่อมวลชนเป็นงานทางด้านความบันเทิงแต่ขณะเดียวกันก็นำเสนอความเป็นจริงในสังคม เช่น รายการเพลงตามสถานีต่างๆที่มีช่วงข่าวสั้นแทรกทุกๆชั่วโมง

ในการสื่อสารของมนุษย์มีทั้งสองส่วนนี้ผสมผสานกัน ในการทำงานอาจมีส่วนที่เป็นการละเล่นแทรกอยู่ หรือเป็นส่วนเติมเต็ม เป็นการ ใช้และสร้างความพึงพอใจในโอกาสที่สามารถจะเลือกได้ของบุคคล ผู้คนใช้สื่อเพื่อตอบสนองความต้องการเพื่อจะบังคับผลกระทบต่างๆที่อาจจะเกิดขึ้นได้

การแต่งหน้าที่ถูกนำไปใช้ในการสื่อสารเป็นเรื่องการทำงาน ในอีกด้านหนึ่งที่การแต่งหน้าเป็นแฟชั่นมีความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงไปมา ไม่ว่าจะเป็นลีลา รูปแบบการแต่ง ในแต่ละยุคกาลซึ่งผู้แต่งจำเป็นต้องคอยติดตามและปรับเปลี่ยนตามไปด้วยซึ่งเป็นส่วนที่

เป็นการละเล่น เป็นความพึงพอใจส่วนตัว ทั้งสองส่วนในงานด้านการสื่อสารจำเป็นต้องไปคู่กัน

ช่างแต่งหน้าในงานสื่อโทรทัศน์เป็นบุคคลที่ถือได้ว่าเป็นผู้ส่งสารส่วนหนึ่ง งานแต่งหน้าเป็นงานที่ให้ความรื่นรมณ์ เป็นงานที่สัมพันธ์กับเรื่องความคิดและความรู้สึก ดังนั้นในมุมมองของผู้ส่งสาร การนำทฤษฎีการเล่นมาใช้ เพื่อสำรวจว่า ในงานทางสื่อมวลชน ช่างแต่งหน้าเหล่านี้มีการทำงานส่วนใดบ้างที่สามารถสร้างสรรค์ขึ้นได้ตามใจตนเอง และในส่วนใดบ้างที่เป็นการควบคุมจากภายนอกอันเป็นปัจจัยที่จำเป็นต้องกระทำ

ในการสร้างสรรค์งานแต่งหน้าเพื่อให้เข้าใจการสื่อความหมายบางอย่างที่เสริมสร้างบุคลิกภาพได้จึงควรเข้าใจแนวคิดการสื่อความหมายในงานแต่งหน้าด้วยว่านำมาใช้อย่างไร

แนวคิดการสื่อความหมายในการแต่งหน้า

แนวคิดการสื่อความหมายในการแต่งหน้าเป็นแนวคิดที่ประมวลจากเนื้อหาความรู้จากโรงเรียนสอนแต่งหน้า Shu uemura ณ ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งมีมุมมองเกี่ยวกับการแต่งหน้าว่าเป็นศิลปะ อย่างหนึ่ง Make-up Art การที่ผู้ประกอบอาชีพแต่งหน้าได้รับคำเรียกว่า ศิลปินแต่งหน้า

(Make-up Artist) ย่อมแสดงว่าผลงานของพวกเขาเกิดจากการสร้างสรรค์ที่มีคุณค่า ก่อให้เกิดความจรรโลงใจ ดังนั้นการแต่งหน้าจึงสามารถสร้างความหมายให้เกิดขึ้นได้นอกเหนือไปจากจุดประสงค์การแต่งเพื่อความสวยงามเพียงอย่างเดียว

การสร้างสรรค์และนำเสนอในการแต่งหน้า ก็เหมือนศาสตร์ที่ก้าวไปทีจำเป็นต้องมีหลักเกณฑ์นำมาใช้ในการแต่งหน้าเป็นแนวทางที่ใช้เป็นเครื่องมือช่วยในการสร้างสรรค์ หากใบหน้าของมนุษย์เปรียบได้กับผืนผ้าใบที่ใช้ในการเขียนภาพ การแต่งหน้าย่อมเป็นงานศิลปะเหมือนการวาดรูป หลักขององค์ประกอบศิลป์ที่ใช้ในงานศิลปะจึงย่อมสามารถนำมาใช้ในการแต่งหน้าเพื่อเป็นหลักในการสร้างสรรค์บนใบหน้าได้เช่นกัน

ในการแตงหน้าันมีพื้นฐานที่สำคัญโดยทั่วไปคือการดูแลรักษาผิว วิธีการใช้อุปกรณ์ต่างๆรวมถึงเทคนิคการแตงหน้าที่มีตั้งแต่เทคนิคง่ายๆจนถึงที่ซับซ้อน การแตงหน้าเป็นงานช่าง ต้องการทักษะความเชี่ยวชาญที่เกิดจากการสั่งสมทางด้านประสบการณ์ หากแตผลงานที่ออกมาันแม้มีฝีมืออาจไรซึ่งความน่าสนใจถ้าผู้สร้างขาดการผสมผสานความคิดและจินตนาการที่เขาต้องการสื่อผ่านงานชิ้นนั้น แต่เนื่องจากว่าใบหน้าของมนุษย์มีข้อจำกัดโดยตัวโครงสร้างของมันเองส่วนหนึ่ง ข้อจำกัดอันเกิดจากพันธุกรรมส่วนหนึ่ง จึงยากยิ่งที่จะสามารถสื่อในสิ่งที่ตนต้องการออกไปได้ดั่งใจ หลักเกณฑ์บางอย่างจึงถูกนำมาใช้ประกอบ และเมื่อการแตงหน้าเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง พื้นฐานทั่วไปทางด้านองค์ประกอบของศิลปะย่อมสามารถนำมาประยุกต์ใช้ช่วยเสริมสร้างความหมายในการออกแบบได้เช่นกัน

องค์ประกอบของศิลปะที่นำมาประยุกต์ใช้ในการแตงหน้าประกอบด้วย

1. เส้น (line)
2. สี (color)
3. ลักษณะพื้นผิว (texture)
4. รูปร่างและรูปทรง (shape)

เส้น (line)และการใช้ทิศทางของเส้น

เส้น คือเครื่องหมายหรือรั้วรอย ที่เกิดจากการลากหรือขีดเขียนด้วยวัสดุ เครื่องมือ ลงบนระนาบผิวต่างๆ เส้นจัดเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการสร้างรูปทรงต่างๆ ศิลปินสามารถใช้เส้นเป็นสื่อในการแสดงอารมณ์และบุคลิก อาจจะแสดงออกถึงความอ่อนหวาน แข็งแกร่ง ความน่ารัก ความน่ากลัว เพราะเส้นเป็นสัญลักษณ์ของอารมณ์ได้อย่างหนึ่ง

ในการแตงหน้าการใช้เส้นในทิศทางต่างๆจะนำไปสู่การสร้างความรู้สึกบางอย่างให้ผู้ดูสัมผัสได้

เส้นในแนวนอน ให้ความรู้สึกนิ่ง หนักแน่นมั่นคง และราบเรียบ ตัวอย่างเช่น

เส้นแนวทแยงขึ้น ให้ความรู้สึกกระฉับกระเฉง แลลมคม แข็งแรงและดิ่งความรู้สึกและสายตาของผู้ดูให้ขยายออกไปตามทิศทางที่เส้นพุ่งไป ตัวอย่างเช่น

เส้นแนวทแยงลง ขยายความรู้สึกไปในแนวดิ่ง แสดงความไม่มั่นคง ความเศร้า ไม่แน่นอนเส้นเหล่านี้จะสร้างความรู้สึกได้มากขึ้นเมื่อนำมาผสมผสานกับทิศทางการเข้าในหรือออกนอก ซึ่งอาจนำมาสร้างความหมายให้เกิดขึ้นได้หรืออาจนำมาแก้ไขรูปหน้าอีก วิธีหนึ่งได้เช่นกัน ตัวอย่างเช่น

การสื่อความหมายด้วยสี

สีเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งในการแต่งหน้าถ้าไม่มีสีเกิดขึ้นก็ไม่เรียกได้ว่ามีการแต่งหน้าเกิดขึ้น สีมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของมนุษย์มากกว่าองค์ประกอบชนิดอื่นๆ สีสามารถสร้างความประทับใจต่อผู้ดูได้อย่างรวดเร็วและชัดเจนโดยไม่ต้องใช้เวลาคิดไตร่ตรองหาเหตุผลมากนักเพราะบุคคลทั่วไปมีสุนทรียภาพต่อสีต่างๆอยู่แล้ว

เรามองเห็นสีต่างๆได้เพราะความเข้มของแสงสะท้อนเข้าสู่ตาเรา ทฤษฎีที่เกี่ยวกับสีนั้นมีหลายแขนง ทฤษฎีสีทางด้านจิตวิทยาต่างยอมรับว่าสีมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของมนุษย์มาก ดังนั้น การนำความรู้เกี่ยวกับสีมาใช้จะก่อให้เกิดประโยชน์ได้อย่างมาก แต่ทว่าสีเป็นเรื่องที่เราคุ้นเคยกันเป็นอย่างดีก็จริง แต่ก็เป็นเรื่องไม่ง่ายที่จะนำคุณสมบัติต่างของสีมาใช้ให้เกิดความหมายได้อย่างเหมาะสม การแต่งหน้าที่ต้องการใช้สีให้เป็นที่ต้องรู้ทั้งพื้นฐานของสีล้วน และพื้นฐานของเม็ดสีผิวที่มีความแตกต่างกันตามพันธุกรรม หากสามารถเข้าใจและนำทั้งสองส่วนมาใช้ได้อย่างถูกต้อง จินตนาการที่สร้างไว้ก็ไม่ยากที่จะถ่ายทอดผ่านทางใบหน้าของมนุษย์

ความรู้พื้นฐานของสี

สีมีคุณสมบัติที่สำคัญคือ

1. มีความเป็นสีแท้ (hue) หมายถึง คุณสมบัติที่แสดงลักษณะของตัวมันว่าเป็นสีอะไร และอยู่ในตำแหน่งใดของวงจรสี สีแท้มีอยู่ 12 สี คือ

สีขั้นที่ 1 (Primary Color) หรือ แม่สี คือสีเหลือง แดง น้ำเงิน

สีขั้นที่ 2 (Secondary Color) คือ สี ส้ม เขียว ม่วง

สีขั้นที่ 3 (Intermediate Color) คือ ส้มเหลือง ส้มแดง เขียวน้ำเงิน ม่วงแดง
ม่วงน้ำเงิน เขียวเหลือง

2. มีน้ำหนักอ่อนแก่ (Value) สีทั้ง 12 สีจะมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งคือ มีน้ำหนักอ่อนแก่เฉพาะตัว น้ำหนักปกติของทุกสีจะเปลี่ยนแปลงได้โดยการผสมสี ขาว เทา ดำ หรือ สีตรงกันข้าม
3. มีความเข้มเฉพาะตัว (Intensity) ความเข้มหมายถึงความสดใส สีทุกสีจะมีความเข้มสูงสุดเมื่อเป็นสีแท้ และเมื่อสีแท้ถูกเปลี่ยนน้ำหนัก ความเข้มก็เปลี่ยนไปด้วย สีที่มีความเข้มสูงสุดคือสีแดง ต่ำสุดคือสีม่วงและหากต้องการทราบว่าสีใดมีความเข้มมากน้อยแค่ไหนให้เปรียบเทียบกับสีเทา

แง่มุมของสี (Aspect of Color)

แง่มุมของสีเป็นการเชื่อมโยงและผสมผสานของสีที่ก่อให้เกิดการตอบสนองทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก มีคำมากมายที่นำมาใช้อธิบายคุณลักษณะเฉพาะของในแต่ละสีในการเปรียบเทียบระหว่างกัน แต่โดยพื้นฐานในการแยกแยะคือความมืดความสว่าง เพราะสีจะไม่เกิดขึ้นหากไม่มีแสง สีเป็นทั้งเรื่องง่ายและเรื่องซับซ้อน ความหมายของสีจะแตกต่างกันไปตามความแตกต่างของผู้คนในวัฒนธรรมที่ต่างกัน สีจึงเป็นทั้งลักษณะส่วนตัวและลักษณะที่มีสากล ที่มีการส่งสารอันเต็มไปด้วยความหลากหลายแปรผันได้ไม่รู้จบ แต่อย่างไรก็ตามก็สามารถจำแนกคุณสมบัติเด่นๆของสีได้

ร้อน (Hot)

ความร้อนของสีจะถูกโยงเข้ากับสีที่มีความอึมในตัวสีแดง สีแดงแท้ๆจะให้ความรู้สึกที่รุนแรงที่สุด สีร้อนจะนำเสนอความสนใจที่ดึงดูดจากภายนอกดังนั้นสีแดงจึงมักถูกใช้ในงานออกแบบทางกราฟฟิก ตัวสีร้อนจะสร้างความรู้สึกรุนแรง ก้าวร้าว จูโจม พลังของสีสามารถกระทบต่อผู้คนในหลายๆทาง เช่น ให้ความดันเลือดสูงขึ้น และกระตุ้นระบบประสาทเป็นต้น

หนาวเย็น (Cold)

สีหนาวเย็นจะโยงเข้ากับสีที่มีความอึมตัวในสี ฟ้ำ (blue) ตัวสีฟ้ำแท้จะให้ความรู้สึกที่รุนแรงที่สุดในจุดที่มันสว่างสดใสที่สุด สีหนาวเย็นจะทำให้นึกถึงน้ำแข็ง หิมะ ทำให้สร้างความรู้สึกหนาวเย็น สีจำพวก ฟ้ำ เขียว ฟ้ำอมเขียว จะเป็นสีที่ตรงข้ามกับสีร้อน สีหนาวเย็นจะทำให้ระบบเมตาโบลิซึม (Metabolism) ช้าลงและสร้างความรู้สึกสงบ

สีอบอุ่น (warm)

สีอุ่น คือ สีที่มีส่วนผสมของสีแดง แต่แตกต่างจากสีร้อนที่เป็นการเพิ่มเติมสีเหลืองกับสีแดง สีโทนอุ่นจำพวก ส้มแดง ส้มเหลือง เหลืองส้ม จะต้องเกิดจากการผสมผสานระหว่างสีเหลืองและสีแดงเสมอในส่วนประกอบใหญ่ของความรู้สึก สีโทนอุ่นจะสร้างความรู้สึกลบๆ เป็นกันเอง ความรู้สึกต้อนรับอย่างอบอุ่น อย่างเช่นความรู้สึกตอนพระอาทิตย์จะตกดิน เพราะอุณหภูมิของรังสีสีแดงที่ส่งออกมาจากรอบๆข้าง

เย็น (cold)

สีโทนเย็นมีพื้นฐานจากสีฟ้าที่ผสมผสานกับสีเหลือง ก่อให้เกิดสีจำพวก เหลืองเขียว เขียว และน้ำเงินเขียว สีโทนเย็นอย่างฟ้าเทอคอยส์ เขียวสนามหญ้าสด สามารถพบเห็นได้ในธรรมชาติอย่างเช่นในฤดูใบไม้ผลิ จะทำให้ผู้พบเห็นเหมือนถูกชุบชีวิต หรือเหมือนเรียกสิ่งใหม่ๆกลับคืนมาก่อให้เกิดความผ่อนคลายและสงบนิ่งและให้ความรู้สึกสดชื่นเหมือนว่ายน้ำในสวนพฤกษชาติ

สว่าง (light)

สีสว่างคือสีที่เป็นโทนอ่อนที่สุดความสว่างของมันทำให้เราเกือบจะไม่เห็นสีที่มีอยู่ เมื่อความสว่างของสีเพิ่มมากขึ้นความแตกต่างของสีนั้นก็ลดลง สีโทนสว่างเป็นการเปิดกว้างสู่สภาพรอบข้างเหมือนเป็นการถ่ายเทอากาศให้ความรู้สึกที่สบายๆ เหมือนผ้าลูกไม้สีนวลๆที่พลิ้วไหวที่หน้าต่างส่งความรู้สึกถึงการพักผ่อนในวันที่ท้องฟ้าแจ่มใส

เข้ม (Dark)

สีเข้มคือสีที่มีสีดำเป็นองค์ประกอบก่อก่อให้เกิดการปิดกั้นและทำให้ดูคับแคบและเล็กลง ผลสะท้อนกลับของสีโทนเข้มนั้นสร้างความรู้สึที่จริงจังแน่นๆ ซึ่งโดยปรกติถ้าเปรียบกับฤดูกาลมันเป็นตัวแทนของฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาว

หากเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสีสว่างและสีเข้มก็เหมือนกับกลางวันและกลางคืนนั่นเอง

ซีดจาง (Pale)

โทนสีซีดจางเป็นสีที่นุ่มที่สุดในโทนสีอ่อน ซึ่งอย่างน้อยจะมีสีขาวเป็นส่วนประกอบผสมอยู่ 65เปอร์เซ็นต์ เมื่อเทียบกับตัวสีแท้ ส่วนใหญ่จะถูกโยงความรู้สึกของสีในฐานะที่แสดงความฉนวนหรือโรแมนติก สีซีดจางอย่างเช่นสีงาช้าง

ฟ้าอ่อนและชมพูจะสร้างความรู้สึกที่สุภาพ นุ่มนวลและเป็นสีที่สามารถพบเห็นได้จากเมฆ ในวันที่ท้องฟ้าสดใส หรือ สีของดอกไม้บางชนิดอย่างลาเวนเดอร์ในช่วงหมอกตอนเช้า

สดใส (Bright)

ความแท้ของสีภายในสีนั้นจะเป็นตัวกำหนดความสดใสของสี สีจะสดใสอย่างชัดเจนนั้นต้องเว้นจากการผสมของสีเทา หรือ สีดำ สีที่เต็มไปด้วยความสดใสจะเป็นสีจำพวก น้ำเงิน แดง เหลืองและส้ม สีสดใสเหล่านี้จะเตะตาและดึงดูดความสนใจ อย่างรถโรงเรียนที่สีเหลือง จมูกกลมๆและปากกว้างๆที่เป็นสีแดงของตัวตลก สีสดใสเหล่านี้จะสร้างความสะดุดตาก่อให้เกิดความปิติ ความร่าเริง

สีและบุคลิกภาพ (Color and Personality)

สีเป็นองค์ประกอบที่สามารถนำมาใช้ในการสื่อสารเพื่อช่วยบ่งบอกความหมายทางด้านความรู้สึกเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะบางอย่าง เป็นการสร้างความหมายทางสัญลักษณ์ได้ ในทางด้านจิตวิทยามีการค้นคว้ามากมายที่แสดงถึงผลของสีต่างๆที่มีอิทธิพลทางด้านจิตใจ

สีดำ : เป็นสีที่บ่งบอกถึง ลักษณะรุนแรงที่ใช้เพื่อเร้าอารมณ์ , ความสง่างาม , ความใคร่ครวญละเอียดรอบคอบ , ความแก่ , ความแข็ง และในทางบุคลิกภาพสื่อถึงลักษณะที่เจนโลก ความลึกลับและน่ากลัว

สีขาว : ในที่นี้รวมถึงสีครีม สีงาช้าง สีเหล่านี้จะสร้างความรู้สึก สะอาด, บริสุทธิ์, ฤดูหนาว และความสงบ ในทางด้านบุคลิกจะสื่อถึง ความเป็นกลาง , ความบริสุทธิ์ และความสะอาด

สีเทา : เป็นสีที่บ่งบอกความเป็นกลาง , ความน่าเคารพ , ความสงบเสถียร ในด้านความหมายทางบุคลิกภาพนั้น แสดงออกถึงลักษณะอนุรักษ์นิยม ความน่าเชื่อถือ การไม่ต้องการแสดงตัวตน

สีม่วง : เป็นสีที่สื่อถึง ลักษณะเทียม, ความแปลก ,ความเย้ายวนใจ ในด้านบุคลิกภาพนั้น แสดงออกถึงบุคลิกที่เป็นทางเร้าอารมณ์ ,มีความมั่นใจในตนเอง

สีชมพู : (รวมถึงสีที่ออกในโทนชมพูทั้งหมด อย่างเช่นสีลูกกวาด สีพีช) เป็นสีของเด็กผู้หญิง , ความหวานแบบลูกกวาด , กุหลาบ ในส่วนของบุคลิกภาพ จะสื่อลักษณะของความเป็นหญิง ความอ่อนละมุน อ่อนหวานและปราศจากความน่ากลัว

สีแดง : สื่อถึงสัญญาของหัวใจ และเปลวไฟ , ความมีพลังอำนาจทางเพศ ความร้อนแรง, อันตราย ในด้านบุคลิกภาพจะบ่งบอกลักษณะความเป็นผู้นำ, ลักษณะก้าวร้าวรุนแรง ,บุคลิกที่เชื่อมั่น , กล้าเสี่ยง

สีส้ม : บ่งบอกความรู้สึกอบอุ่น , พลังงาน , ความเอาใจใส่ ในส่วนบุคลิกภาพจะสื่อถึงความสนุกสนาน , ลักษณะบุคลิกที่มีมนุษยสัมพันธ์ดีและลักษณะที่กระฉับกระเฉง

สีเหลือง : สื่อความรู้สึกดีสันของแสงอาทิตย์ , ความร่าเริงแจ่มใส , ความขลาดกลัวและหลอกลวง ในส่วนของบุคลิกภาพบ่งบอกลักษณะคนที่ชอบความสนุกสนาน, มีชีวิตชีวาและมีอารมณ์ขัน

สีเขียว : สื่อความรู้สึกสดชื่น , ต้นไม้ใบหญ้า , แต่ขณะเดียวกันจะสื่อถึงความอิจฉาริษยา และยาพิษ ในด้านบุคลิกภาพจะบ่งบอกลักษณะผู้ที่รักธรรมชาติ, ลักษณะผู้ที่ให้ความช่วยเหลือ ใจดี หรือบางครั้งก็สื่อบุคลิกที่น่าเบื่อและเดาได้ง่าย

สีฟ้า : สื่อถึงท้องฟ้า, พื้นที่กว้าง, ความอ่อนเยาว์ และความสนุกสนาน ในด้านบุคลิกภาพสื่อลักษณะร่าเริง เป็นมิตร

สีน้ำเงิน : สื่อน้ำทะเล, ความเงี้ยว , ความสงบนิ่ง ,ในด้านบุคลิกภาพบ่งบอกลักษณะ อนุรักษ์นิยม, บุคลิกที่นิ่ง ซื่อสัตย์และน่าไว้วางใจ

สีกรมท่า : สื่อความลึก , ความยกย่อง ,เกียรติยศและความร่ำรวย ในด้านบุคลิกภาพสื่อถึง ลักษณะอนุรักษ์นิยม,มีเหตุมีผล ดูคลาสสิก และเป็นผู้นำทางด้านความคิดและวิทยาการใหม่ๆ

 สีน้ำตาล : สื่อถึงลักษณะของดิน ,ใบไม้แห้ง ,ความรู้สึกเกี่ยวกับบ้านที่อยู่อาศัย ในส่วนของบุคลิกภาพนั้น บ่งบอกลักษณะที่ใกล้เคียงกับธรรมชาติ ,ดูอบอุ่น, ลักษณะจริงใจไม่เสแสร้ง

การใช้ลักษณะผิว (Texture)

ลักษณะผิวหมายถึงลักษณะระนาบผิวของวัตถุใดๆซึ่งสามารถรับรู้ได้โดยการสัมผัสแตะต้องหรือด้วยการมอง ลักษณะผิวเป็นองค์ประกอบที่ทำให้ผลงานดูตื่นตาน่าสนใจสามารถใช้เป็นสื่อในการแสดงออกถึงอารมณ์และความรู้สึกได้เป็นอย่างดีแต่อย่างไรก็ตามลักษณะผิวมีส่วนเกี่ยวข้องกับสีเป็นอย่างมากสีที่เปลี่ยนแปลงไปอารมณ์ที่จะก่อให้เกิดก็เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

โดยทั่วไปนั้นการนำเสนอทางลักษณะผิวมีลักษณะดังต่อไปนี้

พื้นผิวแบบด้าน (Matte) คือ การใช้เครื่องสำอางค์ที่มีลักษณะพื้นผิวด้านไม่มีประกายที่เกิดจากมุก ส่วนใหญ่จะให้ความรู้สึกที่แห้ง ไม่นุ่มนวล และดูแข็งกระด้าง

พื้นผิวเป็นประกายมุก (Frost) คือการใช้เครื่องสำอางค์ที่มีประกายระยิบระยับของผงมุกที่ผสมอยู่ ความระยิบระยับนั้นจะก่อให้เกิดความน่าสนใจและส่งให้บริเวณที่ใช้โดดเด่น โดยรวมสีประกายมุกจะก่อให้เกิดความรู้สึกสนุกสนาน เจิดจ้าและสดใส มุกที่ผสมผสมผสานกับสีที่แตกต่างกันจะทำให้ความรู้สึกเกี่ยวกับคุณสมบัติของสีเปลี่ยนแปลงไปให้เพิ่มขึ้น เช่น สีแดงที่เป็นสีร้อน สีที่ผสมมุกก็จะกระตุ้นให้รู้สึกคุณสมบัติสูงขึ้น แต่ถ้าผสมในสีฟ้าอ่อนใสก็จะทำให้คุณสมบัติเย็นลง

พื้นผิวแบบมัน พื้นผิวแบบมันแตกต่างจากแบบมุกที่การสะท้อนเป็นประกายนั้นเกิดจากลักษณะผิวที่เป็นมันเหมือนน้ำมัน เป็นความวาวแสง ดูลื่นและเรียบจะให้ความรู้สึกเฉอะแฉะ เหนอะหนะ และชุ่มฉ่ำ

พื้นผิวเรียบ คือลักษณะของการใช้เครื่องสำอางค์เพื่อสร้างความรู้สึกที่นวลเนียน ไร้จุดด่างดำ ไม่ดูแห้งแต่ก็ไม่ดูมัน มักเป็นขั้นตอนของการลงรองพื้น ที่ใช้เพื่อปกปิดความบกพร่องของผิวหน้า

การใช้รูปทรง (Shape)

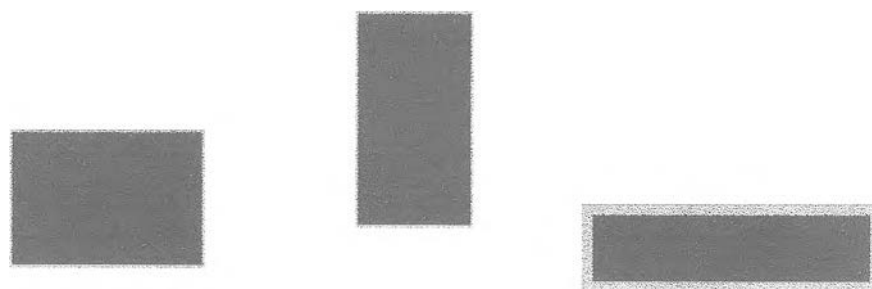
ในการแตงหน้าันรูปทรงที่นำมาประยุกต์เป็นการจำลองลักษณะทั่วไปของรูปทรงพื้นฐานบางรูป โดยไม่จำเป็นต้องสร้างรูปทรงนั้นให้เป็นเส้นคมชัดจนอย่างเด่นชัด

รูปทรงมีความเกี่ยวข้องกับความรู้สึกภายในมากซึ่งความรู้สึกนั้นเกิดจากการรับรู้ที่ได้วิเคราะห์มาแล้ว รูปทรงพื้นฐานที่ใช้มีดังนี้

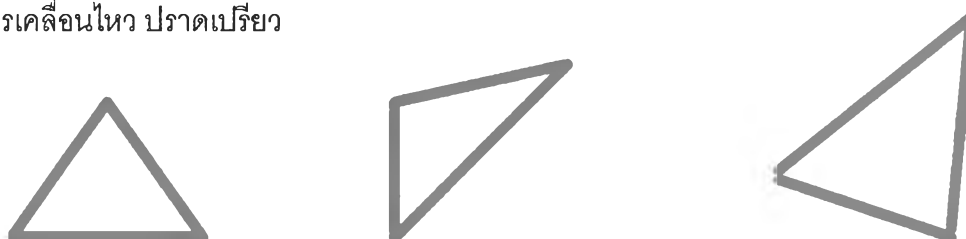
รูปทรงกลม รูปทรงกลมเกิดจากเส้นโค้ง ความโค้งมนของเส้นเป็นการแสดงความอ่อนไหว อ่อนหวาน ความนุ่มนวลไม่แข็งกระด้าง อย่างเช่นกรณี การปิดแก้มเป็นรูปทรงกลมจะเป็นการส่งความรู้สึกที่อ่อนวัยน่ารักแบบเด็กๆ ทำให้นึกถึงหน้าเด็กเล็กๆที่ใครรูปหน้ายังไม่ชัดเจน จะเป็นรูปกลมๆ

รูปทรงเหลี่ยม ความเหลี่ยมเกิดจากการผสมผสานของเส้นในแนวตรงซึ่งเส้นตรงเหล่านี้โดยตัวมันเองเป็นการแสดงถึงความหนักแน่น แข็งแกร่ง มั่นคง และไม่อ่อนหวาน

รูปทรงสามเหลี่ยม เป็นการประกอบจากการผสมผสานลักษณะเส้นตรงและเส้นหยักที่เป็นมุม ยอดของทรงสามเหลี่ยม มีความแหลมก่อให้เกิดความรู้สึกซึ่งนำความรู้สึกในทิศทางการเคลื่อนไหว ปราดเปรี้ยว

ในการสื่อความหมายให้เกิดขึ้นไม่ได้ถูกจำกัดให้อยู่ที่รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งการผสมผสานวิธีการต่างๆเข้าด้วยกันเป็นความละเอียด ซับซ้อน ต้องพลิกแพลงดัดแปลงให้เข้ากับในหน้าของผู้ที่เป็นแบบด้วย ผู้แต่งไม่อาจคิดเพียงแค่ความต้องการแต่งแบบไหน วิธไหน เพียงด้านเดียว แต่ต้องคำนึงถึงองค์รวมทั้งหมดการสื่อสารนั้นจึงบรรลุตามวัตถุประสงค์

ในทางสื่อมวลชนนักแสดง, ผู้นำเสนอรายการ ทุกคนทราบดีว่าการแต่งหน้าเป็นส่วนหนึ่งที่เข้ามาเป็นส่วนช่วยในการแสดงของพวกเขาได้มากโดยเฉพาะเป็นเครื่องมือที่ใช้เพื่อการสร้างบุคลิกภาพภายนอก ในขณะที่ผู้ผลิตก็ตระหนักดีเช่นกันว่าพวกเขาไม่ควรมองเลยในส่วนนี้ไป

จากแนวคิดสื่อกลางคือสาร ดร.แมคลูฮันกล่าวว่า สื่อกลางเป็นตัวขยายความสามารถหรือประสาทการรับรู้บางอย่างของมนุษย์ ดังเช่น เสื้อผ้าที่เป็นส่วนขยายผิวหนัง

ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่ได้ศึกษาและมีประสบการณ์ในด้านการแต่งหน้า และมีความเชื่อว่า การแต่งหน้าเปรียบเสมือนการทำงานศิลปะซึ่งก่อนที่ศิลปินจะลงมือผลิตงานของตนนั้น จำเป็นที่จะต้องมีแนวคิดที่มุ่งหมายจะใช้ผลงานของตนชิ้นนั้นถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดบางอย่าง ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความต้องการที่จะนำแนวคิดสื่อกลางคือสารมาใช้เป็นแนวคิดในการศึกษาว่า การแต่งหน้าเป็นส่วนขยายความรู้สึกในงานสื่อมวลชนได้ โดยใช้การแต่งหน้าเป็นเครื่องมือถ่ายทอดบุคลิกภาพของนักแสดงและผู้นำเสนอรายการทางโทรทัศน์ให้มีลักษณะตรงกับความต้องการของผู้จัดรายการที่ต้องการสื่อเพื่อให้เหมาะสมกับแต่ละรายการ โดยที่บุคลิกต่างๆเหล่านี้ได้ถูกกำหนดขึ้นมาจากผู้จัดรายการและมอบหมายให้ช่างแต่งหน้าเป็นผู้แปลงความคิดที่ต้องการนั้นให้สามารถสื่อได้ด้วยการแต่งหน้า ดังนั้นช่างแต่งหน้าจะต้องสร้างสรรค์รูปแบบการแต่งหน้าต่างๆขึ้นมาจากความคิดและจินตนาการที่ไม่จำเป็นต้องอ้างอิงกับความเป็นจริงใดๆ การใช้แนวคิดภาพนิมิตจะสามารถช่วยให้เข้าใจลำดับลักษณะการสร้างงานที่เกิดจากความรู้สึกให้กลายเป็นการแต่งหน้าว่ามีระดับการเกิดในลักษณะใดบ้างและการสร้างผลงานเหล่านี้ผู้เป็นช่างแต่งหน้ามีการใช้รหัสใดที่คิดว่าจะสามารถถ่ายทอดความหมายที่ตนต้องการได้

แต่ทั้งนี้ เนื่องจากงานแต่งงานเป็นศาสตร์ที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์เป็นสำคัญ ดังนั้นหากไม่มีการควบคุมการทำงาน ก็ยากที่จะตัดสินได้ว่าควรนำเสนอผลงานในลักษณะเช่นใดจึงจะเหมาะสม ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ใช้แนวคิด Play Theory เพื่อประกอบการศึกษาว่าในการทำงานของช่างแต่งงานทางสื่อโทรทัศน์ ช่างแต่งงานมีได้มีอิสระทางความคิดสร้างสรรค์เพียงอย่างเดียว แต่มีส่วนที่เป็นการควบคุมทางสังคมด้วย และการสร้างบุคลิกลักษณะให้นักแสดงและผู้นำเสนอรายการโทรทัศน์ นั้นเป็นผลมาจากทั้งสองส่วนนี้